

Capitolul 2 versetul 5: Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Aici cuvintele »pietre vii« sunt însoțite de »ca niște«, ceea ce în versetul 4 nu stă cu privire la Domnul, »piatra vie«. Domnul este în ființa Lui, în Sine Însuși, o piatră vie. Noi nu suntem așa. Cuvintele »ca niște« arată o comparație. Deci noi venim la El așa cum ar trebui s-o facă pietrele vii. Dar eu cred că însemnătatea este mult mai mare și ea are mai mult sensul: ca niște – așa cum de fapt sunteți – pietre vii. Și cu toate acestea exprimarea nu este așa de accentuată, ca în cazul Domnului în versetul 4.

Este caracteristic pentru scrisoare, că Duhul Sfânt îl face pe Petru să folosească des cuvântul »viu« (cap. 1, 3+23; cap. 3, 10+18; cap. 4, 2+5+6). Atunci când noi ne privim pe noi înșine ca niște pietre vii (cap. 4+5), trebuie să verificăm cum am devenit noi așa. Ajungem atunci la un izvor divin, la ceea ce Tatăl Și-a propus. Noi nu eram pietre. »Țărână ești și în țărână te vei întoarce« (Genesa 3, 19). În noi nu era nimic pe care să te poți încrede, căci se spune: »Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși« (Romani 3, 4). Domnul nu S-a încrezut în aceia care au crezut în Numele Lui, »pentru că îi cunoștea pe toți« (Ioan 2, 24).

Petru știa cum a devenit el o piatră. A fost atunci când a crezut mărturia despre Domnul și s-a dus la El. Domnul i-a zis atunci: »Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa (care în traducere înseamnă piatră)« (Ioan 2, 42). Fiul lui Dumnezeu l-a luat pe Simon în posesiune și i-a dat un alt nume; numai stăpânul unui sclav poate să dea acestuia un alt nume. Prin credința sa în Domnul, Petru a avut parte de natura Stâncii vii, a Pietrei vii. Și această Piatră a dat natura Sa aceluia care a venit la ea. Și aici Petru, inspirat de Duhul Sfânt, extinde aceasta la toți credincioșii. Noi suntem pietre vii, cei care avem launtric aceeași natură și aceeași viață ca și *Piatra vie*. El ne-a făcut asemenea Lui în toate privințele, desigur cu excepția divinității Sale. El este Piatra vie – noi suntem pietre vii. El este scump pentru Dumnezeu – noi am fost acceptați în Cel Preaiubit (Efeseni 1, 6). El este Piatra lepădată de oameni – și noi vom fi de asemenea lepădați. Noi am fost făcuți una cu El în toate privințele. Aceasta este un privilegiu prețios. Totul în Hristos era strălucirea desăvârșită a lui Dumnezeu. Și noi, cei care suntem în Hristos, avem prin El în ochii lui Dumnezeu toată desăvârșirea lui Hristos.

Această viață, pe care am primit-o, a fost verificată și încercată în tot chipul posibil în Izvorul ei. Ea a trecut prin moarte și judecată. A trecut prin toate valurile și toate talazurile mâniei lui Dumnezeu, și, pe de altă parte, în înviere a fost arătată iarăși în puterea și slava divină. Ea este o viață de biruință în afara domeniului puterii întunericului. Nu există nici o putere pământească sau infernală, nici om, nici diavol, care să poată leza această viață, pe care a primit-o cel mai slab și neînsemnat credincios.

În Deuteronom 10 găsim un tablou al celor spuse mai înainte, cu toate că acolo este privit mai mult din punct de vedere practic. Moise, ca tablou al Domnului Isus, cioplește tablele de piatră din stâncă și le aduce la Dumnezeu, care a scris (2 Corinteni 3, 3) pe ele cuvintele care au fost pe primele table (Hristos) și apoi le pune în lada de lemn (un tabou al Domnului).

Noi am fost zidiți ca pietre vii. Hristos, Stâncă, este fundamentul, și noi am fost zidiți deasupra. Este lucrarea lui Hristos – El clădește Adunarea Sa (Matei 16, 18). Când prin credința în El am devenit pietre vii, El ne-a folosit, ca să construiască clădirea mai departe. Deci aceasta nu este o activitate continuă, ci a avut loc odată pentru totdeauna.

Aici, și numai aici, Petru se apropie de învățătura apostolului Pavel cu privire la Adunare (Biserică). Dar cu toate că el vede legătura credincioșilor între ei, el nu vorbește despre unitatea Duhului și a Trupului lui Hristos. Numai în scrisorile apostolului Pavel găsim descoperit adevărul despre Adunare în toată profunzimea și

desăvârșirea lui. Petru vorbește despre ceea ce clădește Hristos, și nu despre ceea ce unește cu El.

Cortul, Locuința lui Dumnezeu în mijlocul lor, deosebea pe Israel de toate popoarele. Acest cort arăta dorința lui Dumnezeu de a locui în mijlocul oamenilor. Dar chiar în acest tablou vedem că aceasta era posibil numai pe baza salvării. Abia după ieșirea din Egipt se vorbește despre locuința lui Dumnezeu (Exodul 15, 13+17). Nu era o casă »duhovnicească«, ci era o casă »făcută de mână omenească« (2 Cronici 6, 18; Evrei 9, 24). Când apoi Dumnezeu a trebuit să părăsească casa, din cauza decăderii poporului, a rămas o clădire moartă; era numai o mărturie a faptului că viața a plecat de acolo. Domnul spune Ierusalimului: »Iată că vi se lasă casa pustie« (Matei 23, 38), și El a plecat din Templu și a vestit nimicirea lui.

Dar Dumnezeu nu a renunțat la planul Lui. El a locuit în Domnul Isus pe pământ (Ioan 1, 14; Coloseni 1, 19). Când Domnul Isus a părăsit pământul, după ce a înfăptuit lucrarea, și S-a înălțat la cer, Duhul Sfânt a coborât pe pământ, ca să alcătuiască locuința lui Dumnezeu în Duhul. Și Hristos a construit Casa, Templul lui Dumnezeu, care va fi Locuința lui Dumnezeu în veșnicie (Efeseni 2, 22+21).

Deci, Petru vorbește despre Casa lui Dumnezeu ca fiind construită de Hristos, dar care nu era încă gata. Este exact același lucru, cu ceea ce găsim în Efeseni 2, 21. Ea este Adunarea, corespunzător hotărârii lui Dumnezeu. Acest Templu, sau locuință, va fi terminat abia atunci când va veni Domnul Isus. Atunci vor învia credincioșii adormiți, iar credincioșii care vor fi în viață vor fi transformați. În acel moment Adunarea va fi pe pământ cu numărul complet, potrivit hotărârii lui Dumnezeu. Casa va fi atunci completă și va fi luată în slavă. Acolo va fi Locuința lui Dumnezeu pentru veșnicie (Apocalipsa 21, 2; Ioan 14, 16+17).

Apostolul Pavel vorbește de asemenea despre Templu sau despre Casa lui Dumnezeu, dar într-un alt sens, și anume ca o casă construită de oameni, de aceia care ocupă în creștinătate locul de meșter-zidar (1 Corinteni 3, 9-17; 1 Timotei 3, 15). În acest caz se poate clădi cu lemn, fân, trestie, cu principii care nu rezistă la încercarea prin foc (sfințenia lui Dumnezeu care pătrunde și cercetează totul), de către oameni care nu sunt caracterizați de aur (neprihănirea și slava divină), argint (prețul care a fost plătit pentru mântuire) și pietre scumpe (reflectarea slavei divine). Credincioșii și necredincioșii alcătuiesc împreună Casa, așa că în timpul de decădere ea trebuie comparată cu o Casă mare, în care se găsesc vase de cinste și vase de necinste (2 Timotei 2, 20). Acesta este și caracterul »locuinței lui Dumnezeu, în Duhul« (Efeseni 2, 22), cu toate că acest nume nu se referă la decădere, ci la faptul că Duhul Sfânt locuiește acum pe pământ în Adunare.

Este remarcabil că adevărul despre Casa lui Dumnezeu nu a fost arătat în Ierusalim, unde acest oraș era în Vechiul Testament strâns legat de această Casă, așa cum va fi și în viitor (Psalmul 132, 13-14). Dumnezeu l-a folosit pe apostolul Pavel ca să scrie credincioșilor din Efes, și mai târziu lui Timotei, când acesta a fost în Efes (1 Timotei 3, 15). Și apostolul Petru scrie credincioșilor iudei, care locuiau în împrejurimile Efesului. Nu Ierusalimul, și cu atât mai puțin Roma, este numele pe care Dumnezeu l-a legat cu Adunarea. Adunarea din Efes ne este prezentată prin Duhul Sfânt, ca prin aceasta noi să putem învăța ce este Adunarea potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, și din păcate totodată ce a făcut omul cu acest bun minunat încredințat lui (Efeseni 1-4; Faptele Apostolilor 19, 9; 20, 17-37; Apocalipsa 2, 1-7).

Domnul a părăsit Templul și l-a declarat ca fiind casa „lor” (Matei 24, 1). Templul nu mai este Casa Tatălui, din momentul când Ierusalimul a lepădat definitiv pe Domnul. Dar cât de greu a fost pentru ucenici să înțeleagă aceasta în inima lor. Vedem în Faptele Apostolilor ce loc a ocupat Templul din Ierusalim pentru ei, și cum nu au rupt realmente legăturile cu el. În cele din urmă Domnul a intervenit, lăsând ca Ierusalimul și Templul să fie pustiit de romani.

În scrisoarea adresată evreilor, apostolul a încercat să desprindă pe credincioșii dintre iudei de lucrurile vechi, prezentând ochilor lor slava nespus de mare a Domnului și a lucrării Sale. Aici Petru le prezintă casa „duhovnicească”, ca să-i facă independenți

din punct de vedere spiritual de Ierusalim și să-i lege lăuntric cu Adunările întemeiate de apostolul Pavel în localitățile lor. Ce gând prețios a fost pentru credincioși, să fie o parte a acestei Case minunate, în care Dumnezeu va locui în veșnicie. Chiar dacă vechea casă din Ierusalim era construită din pietre cioplite, mari și prețioase (1 Împărați 5, 17), ele erau pietre moarte. Casa cea nouă era construită din pietre vii, și ei înșiși erau aceste pietre vii. Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu, este fundamentul. Ei, cei care aveau viața lui Hristos, constituie clădirea. Domnul Însuși este iarăși »Capul unghiului« (versetul 7), Piatra de încheiere, prin care Casa se termină. Întreaga clădire trebuie să fie în mod necesar Hristos, dacă se vrea să fie Locuința lui Dumnezeu; Hristos personal, și după aceea cei în care El ia chip.

De fapt noi, viața noastră, ar trebui să fie expresia a ceea ce este Hristos (2 Corinteni 3, 3). Noi suntem răspunzători, ca să fie așa. Cât de minunat ar fi, dacă lumea ar putea recunoaște pe Hristos în mine și în tine! Dacă noi am fi reflectarea harului Său, a dragostei și Adevărului Său, da, a tot ce este El! Cândva va fi așa. În orașul sfânt Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeu, toate pietrele strălucesc în toată slava lor (Apocalipsa 21, 19). Comparat cu Apocalipsa 4, 3, vedem că această slavă este slava lui Dumnezeu. Ele descoperă această slavă prin ceea ce sunt în ele înșile, și nu mai există nimic care să împiedice aceasta. Sunt aceleași pietre vii, cu care Domnul construiește acum; noi ne putem vedea pe noi înșine în acestea. Dar Moise al nostru ne-a cioplit și ne-a șlefuit până a dispărut toată murdăria, toate rugozitățile și denivelările și degetul lui Dumnezeu a putut să scrie pe noi în chip desăvârșit toate gândurile Sale (Deuteronom 10, 1-5). Atunci noi vom fi expresia gândurilor lui Dumnezeu (logos), tot așa cum au fost primele table de piatră (Hristos).

... o preoție sfântă, ...

Așa cum toți credincioșii sunt pietre vii, tot așa ei sunt și preoți. Legătura lor cu Domnul proslăvit în cer, Marele Preot peste Casa lui Dumnezeu (Evrei 10, 21), le dă această poziție. Așa cum fiii lui Aaron erau preoți pe baza nașterii lor naturale, tot așa sunt ei preoți prin nașterea spirituală. Apostolul nu spune că ei trebuie să fie pietre vii și preoți sfinți, ci că ei sunt. Desigur, noi trebuie să ne comportăm practic ca preoți și să exercităm slujba preoțească. Dar pentru a putea face aceasta, trebuie să fim mai întâi preoți. Trebuie să fim mai întâi în această poziție, pentru a putea avea parte de privilegiile legate de această poziție. Noi nu devenim preoți prin faptul că aducem jertfe spirituale, ci noi putem să aducem aceste jertfe, pentru că suntem preoți.

Noi suntem o preoție, un neam de preoți. În Israel preoția era alcătuită numai din neamul lui Aaron. Noi toți aparținem casei Marelui nostru Preot. Și de aceea preoția noastră corespunde poziției actuale a lui Hristos în cer.

Ar trebui să vedem, că Hristos este Preot după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 5, 6), dar El exercită preoția lui Aaron. Melhisedec a fost împărat-preot, care binecuvânta (Geneza 14, 15-20; Evrei 7, 1). Aceasta este poziția lui Hristos în timpul Împărăției de o mie de ani. El va ieși atunci din Locul Preasfânt pe pământ, ca să binecuvânteze (Levitic 9, 23). Dar acum este înapoia perdelei, că să exercite acolo lucrarea pentru poporul aflat în pustie. Poporul nu Îl vede. În felul acesta preoția noastră poartă caracterul preoției lui Aaron, în timp ce preoția împărătească din versetul 9 poartă mai mult caracterul lui Melhisedec.

A fi în apropierea lui Dumnezeu este caracterul cel mai prețios și cel mai remarcabil al unui preot. În cazul poporului Israel numai preoții aveau voie să se apropie de Dumnezeu în Locul Preasfânt; și tot așa este și acum. Noi suntem mai aproape de Dumnezeu decât a fost oricare din fiii lui Aaron, da, mai mult chiar decât a fost Aaron însuși. Niciunul din fiii lui Aaron nu avea voie să intre în Locul Preasfânt, iar el însuși avea voie să intre numai o dată în an, și atunci nu fără a aduce sânge. Noi însă avem intrare liberă prin perdeaua sfâșiată (Evrei 10, 19-22). Aceasta o poate face orice copil al lui Dumnezeu, chiar și cel mai tânăr și cel mai slab. Existența unei clase preoțești deosebite este în contradicție cu creștinismul. Ea neagă desăvârșirea lucrării lui

Hristos și poziția principală a creștinului. La moartea lui Hristos s-a terminat cu sistemul religios iudaic. Ce privilegiu deosebit avem noi ca creștini!

și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Aceasta este lucrarea noastră ca preoți: să adorăm permanent pe Dumnezeu. Noi suntem preoți duhovnicești și nu firești (carnali), și avem de adus lucruri duhovnicești. Preoții Vechiului Testament aduceau animale ca jertfă de ardere și de mulțumire, și aduceau făină și ulei ca jertfă de mâncare. Din ce constau jertfele noastre? »Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui« (Evrei 13, 15).

Jertfele noastre spirituale constau din ceea ce Duhul Sfânt va lucra în inimile noastre, atunci când ne bucurăm în har. Jertfele noastre sunt ceea ce se ridică din inimile noastre spre Dumnezeu, atunci când devenim mișcați de măreția lucrurilor care ne-au fost date și de dragostea care ni le-a dat. Vedem mântuirea noastră și admirăm mărimea ei. Vedem prețul, pe care Dumnezeu l-a plătit pentru ea, prin aceea că a dat pe Fiul Său întâi născut. Vedem poziția în care am fost aduși. Vedem slava Persoanei Fiului lui Dumnezeu și lucrarea Sa. Inimile noastre devin mișcate prin aceasta, și prin puterea Duhului Sfânt exprimăm aceasta, prin aceea că vorbim înaintea lui Dumnezeu despre ce am înțeles din toate aceste lucruri. Și Dumnezeu voiește ca inimile noastre să înțeleagă plăcerea Lui în Hristos, așa că tot ce este Hristos, și tot ce El ne-a făcut cunoscut despre Dumnezeu, este tema mulțumirii, laudei și adorării din Casa Sa.

Aceasta ne este prezentat clar în tablourile Vechiului Testament. Preoții aduceau tot timpul jertfe, care vorbesc despre viața Domnului pe pământ (jertfele de mâncare), sau jertfe care Îl prezintă sub diferite aspecte în lucrarea Sa de pe cruce (jertfa arderii de tot și jertfa de mulțumire), sau care arată slăvile Lui personale (lucrarea de tămâiere). În felul acesta Tatăl ne prezintă toate slăvile Fiului Său și a lucrării Lui, ca noi să le admirăm, așa cum El Își găsește plăcerea în El, și ca să rostim înaintea Lui ceea ce vedem cu inimile noastre. Aceste jertfe sunt totdeauna plăcute lui Dumnezeu. Tot ce vorbește despre Domnul Isus, este plăcut înaintea Lui. Și prin acestea ne apropiem de Dumnezeu, îmbrăcați în valoarea lucrării Domnului.

Aceasta este acum slujba preotului; slujba la care Dumnezeu cheamă pe fiecare credincios, bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân. Practicăm noi toți această slujbă?

Pot exista obstacole. Dacă ne-am murdărit, atunci trebuie mai întâi ca picioarele să fie spălate (Ioan 13). Nu pot să fiu în Locul Preasfânt și să mă plâng de părtășia întreruptă prin ceea ce am făcut. Mai întâi trebuie ca Duhul Sfânt să refacă părtășia. Înainte să aibă loc această refacere, nu poate avea loc nici o adorare în Duhul Sfânt. Eu nu am încetat să fiu un preot, dar nu sunt apt să exercit slujba de preot. Mai întâi trebuie să fiu curățit corespunzător curăției locului pe care am fost adus.

Pot să fie și alte obstacole. În tablourile cărții Levitic găsim că un orb, un șchiop, un cocoșat, un pitic, unul care și-a pierdut puterea de reproducere, și alte lucruri, fac pe om inapt pentru slujba de preot (Levitic 21). O astfel de persoană avea voie să mănânce mâncarea preoțească, dar nu avea voie să se apropie să aducă pâinea lui Dumnezeu. Ficele lui Aaron aveau voie să mănânce hrana preoțească, căci ele aparțineau familiei preoțești, dar nu aveau voie să slujească în Locul Sfânt. O stare spirituală slabă, sau lipsa de putere spirituală, așa cum este prezentată ea în ficele lui Aaron, ne poate face inapți să exercităm practic slujba de preot. Dar, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, aceasta nu este o stare normală pentru un credincios.

Chemarea lui Dumnezeu adresată fiecărui credincios este, ca el să se arate practic ca preot. Aceasta înseamnă, ca el să intre în Locul Preasfânt, în imediata apropiere de Dumnezeu, ca acolo să aducă jertfele pe care Duhul Sfânt le-a lucrat mai înainte în inima lui, atunci când s-a preocupat cu Persoana Domnului Isus și lucrarea Sa, precum și cu harul și dragostea lui Dumnezeu descoperite în această Persoană. Se poate imagina o slujbă mai înaltă și mai minunată?

Capitolul 2 versetul 6: Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine.”

Pentru a întări cele spuse aici, apostolul citează acest text (Isaia 28, 16), dar nu textual. De fapt versetele 4 și 5 sunt împlinirea fundamentală a acestei profeții. Isaia vede profetic pe conducătorii Israelului din timpul din urmă, care, îngroziți de „răul care se revărsă” (Asur), fac un legământ cu moartea, o învoială cu locuința morților. Ca să se apere de Asur, se vor uni cu anticrist, omul păcatului (2 Tesaloniceni 2, 3-9), care acționează numai așa cum voiește el, și cu căpetenia împărăției romane restaurate (Apocalipsa 13, 6), care batjocorește pe Dumnezeu. Duhul Sfânt numește pe acești doi moartea și iadul. Dar domnitorii peste iudei vor recunoaște că minciuna (puterea diabolică) nu este un loc de refugiu, și falsitatea nu oferă viitor.

Pentru rămășița credincioasă este însă un punct de odihnă. Dumnezeu a pus în Sion o Piatră de bază, o Piatră care a fost probată, o prețioasă Piatră din capul unghiului, care este bine întemeiată. Cine se încrede în această Piatră »nu va fi fricos«. Mesia va fi crucificat și lepădat, iar forțele răutăți vor părea că au stăpânirea peste tot, dar la sfârșit El va elibera pe poporul Lui și va judeca pe dușmani. Această Piatră va nimici imperiile lumii (Daniel 2, 35), va judeca răul și va umple tot pământul.

În felul acesta, ca și în multe alte locuri, această eliberare este legată cu Sionul. Dacă acest nume este folosit simbolic, el prezintă harul lui Dumnezeu în legătură cu Împărăția (Evrei 12, 22). După ce poporul în timpul lui Samuel a lepădat pe Dumnezeu ca Împărat (1 Samuel 8, 7), sub Saul decăderea a atins punctul culminant. După aceea Dumnezeu Și-a arătat harul Său, prin aceea că prin David a dat poporului biruința asupra tuturor vrăjmașilor lui și eliberarea deplină, și prin faptul că El a venit să locuiască în mijlocul poporului (2 Samuel 5, 7). Este deci har după o necredincioșie totală. Dar acest har este legat de David și Sion, cetatea lui David (Psalmul 132).

Credincioșii dintre iudei, cărora Petru le-a scris, nu au trăit în timpul în care se va împlini profeția. Dar Petru se adresează lor, căci Piatra din capul unghiului, în care rămășița își va pune în curând încrederea, este Piatra vie, pe care ei au fost zidiți. Chiar dacă poporul ca întreg a lepădat pe Domnul, așa că el nu poate primi binecuvântarea, aceasta nu este o piedică pentru rămășiță, ca prin har să primească totuși binecuvântarea, și anume în forma sa creștină și desăvârșită. Totul se bazează pe moartea și învierea Domnului; atât domnia Sa viitoare în Ierusalim asupra pământului întreg, cât și binecuvântările spirituale de acum, de care avem parte, și din care Petru ne prezintă o parte din ele, dar care prin apostolul Pavel sunt prezentate în desăvârșirea lor.

Acum nu este încă Templul slavei, care va fi în viitor în Ierusalim. Acum este o Casă duhovnicească și o preoție sfântă, ca să aducă jertfe duhovnicești în timpul lepădării lui Hristos de către Israel. Credincioșii pot savura făgăduințele, în măsura în care în acest timp sunt în concordanță cu căile lui Dumnezeu. Și dacă ei sunt lipsiți de unele lucruri care vor fi partea rămășiței credincioase din timpul din urmă, Dumnezeu a prevăzut ceva mai bun pentru noi (Evrei 11, 40).

Capitolul 2 versetele 7 și 8: Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului”; și „o Piatră de poticnire, și o Stâncă de cădere”. Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduți.

Piatra nu este prețioasă numai în ochii lui Dumnezeu, ci și în ochii credinței. Oricât de slab ar fi cel credincios, credința vede așa cum vede Dumnezeu.

Cândva această scumpătate va fi arătată în tot universeul. »Înainte Lui împărății vor închide gura« (Isaia 52, 15). Cu toate că acum nu este încă așa, deoarece Israel L-a lepădat, rămășița credincioasă (și noi împreună cu ea) poate să savureze aceasta deja acum, mai dinainte. Prețuirea (cinstea) este pentru noi; Dumnezeu ne-a dat-o. Aici nu

este vorba, că noi trebuie să ne întrebăm dacă Domnul este prețios pentru noi. El este prețios în Sine Însuși, și Dumnezeu a descoperit această scumpătate pentru noi, și ne-a dăruit-o, ca s-o savurăm. Tatăl Își găsește toată plăcerea în Fiul și El dorește ca și noi să facem la fel. De aceea El descrie această slavă în Cuvânt. Dar numai credința o poate vedea și o poate admira. De aceea Ioan a putut să strige: »Noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl« (Ioan 1, 14), în timp ce în același moment frații Lui nu credeau în El (Ioan 7, 5) și rudele Lui ziceau: »Este nebun« (Ioan 10, 20) și voiau să-L prindă. Vedem aici credincioșii puși față în față cu necredincioșii. Cu toate că El este prețios pentru credincioși, pentru cei neascultători este o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere. Avem aici unul din locurile (Isaia 28, 16; 53, 1-4; Psalmul 118, 22) în care profeții au revelat lucruri mult mai mari decât au putut ei să le înțeleagă, și despre care au știut că nu erau pentru ei (cap. 1, 10-12). Lui Isaia nu i s-a prezentat clar scumpătatea acestei „Pietre”. Dar acum ea a fost arătată în toată valoarea ei acelor care au crezut.

Din păcate mulțimea poporului a fost necredincioasă. Și pentru ei Piatra, pe care zidarii, conducătorii poporului, au lepădat-o ca fiind nefolositoare, cu toate că El a fost înălțat în cer mai presus de orice stăpânire și putere, a fost numai o Piatră de poticnire și o stâncă de cădere! Și aceasta a fost prorocit. Dumnezeu a știut cât de greu va fi să accepți, că tocmai ei, care după părerea lor proprie și a poporului au fost meșterii zidari ai lui Israel, vor lepăda, Piatra pusă de Dumnezeu ca fundament, ca fiind fără valoare (Isaia 8, 14). Aceasta va arăta, că aceia, spre care poporul privea ca la conducătorii lor spirituali, nu s-au dovedit apți să construiască Casa spirituală a lui Dumnezeu. Găsim în evangheliile că nici apostolii nu puteau să creadă, că mai marii poporului vor lepăda definitiv și vor crucifica pe Domnul. De aceea ei nu puteau înțelege multe locuri din Scriptură, care vorbeau despre aceasta.

Acum le puteau înțelege. Au văzut cu ochii lor, că El, Cel prezentat de profeți ca fiind Mesia trimis de Dumnezeu, și care incontestabil a făcut să se vadă slava Lui morală și minunile bunătății și puterii divine, era Iehova Însuși, Cel lepădat și crucificat de marii preoți și de cărturari (Marcu 15, 31-32). Acum puteau înțelege locurile din Scriptură, cum ar fi primele versete din Isaia 53 și din Psalmul 118, 22 amintit de Petru aici și în Faptele Apostolilor 4. Domnul Însuși citează acest verset (Matei 21, 42). El stă înaintea marilor preoți și a bătrânilor poporului (versetele 23-46) și le spune că Piatra aleasă a fost pusă de Dumnezeu ca fundament, dar ei au lepădat-O. Este ca și cum ar spune: „Eu sunt aici, iar voi Mă lepădați.”

Dar ce a făcut Dumnezeu cu această Piatră lepădată? El L-a înviat dintre cei morți și I-a dat un loc la dreapta Sa în cel mai înalt cer: »mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare.« (Efeseni 1, 20-22) Acesta este înțelesul expresiei »Capul unghiului clădirii«. În felul acesta El, Întâiul înviat dintre cei morți, este „Capul unghiului”, piatra de încheiere a Casei lui Dumnezeu, al cărei fundament este tot El.

»Cei neascultători« este aici poporul iudeu privit în totalitatea lui. Proslăvirea Domnului este pentru ei o piatră de poticnire și o stâncă de cădere. Vedem în Faptele Apostolilor că ei sunt cei mai mari dușmani ai evangheliei despre Domnul glorificat. Ei se lovesc de Cuvânt, și la aceasta au fost rânduiți. »Cuvântul« este aici iarăși »logos«, deci expresia gândurilor lui Dumnezeu, așa cum este prezentat în chip desăvârșit în Domnul. Deoarece iudeii sunt neascultători, nu vor să se supună Cuvântului harului. De aceea pentru ei nu există niciun ajutor. Când un popor păcătos și vinovat leapădă Cuvântul harului, atunci nu mai este nici o salvare.

Ei nu au fost rânduiți să fie neascultători! Învățătura, că Dumnezeu a rânduit (a predestinat) pe unii oameni să meargă la pierzare este tot așa de împotriva Scripturii ca și gândul, că omul are putere să facă binele. Tot ce este rău, este numai din om, și tot așa, tot binele vine numai din harul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a făcut niciodată pe un om păcătos, și El nu are plăcere în moartea păcătosului și nici ca el să meargă

pentru veșnicie în iad. Dimpotrivă: »Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului« (1 Timotei 2, 3b-4).

Dar Dumnezeu este Dumnezeu. Dacă omul în mândria și cutezanța lui refuză să fie ascultător, Dumnezeu rămâne suveran peste toate. El a oferit harul și adevărul Său în Hristos unui popor neascultător, care în mândria lui a lepădat toată bunătatea și îndelunga Lui răbdare. Ei s-au lovit de Cuvântul care L-a descoperit pe El. Ei nu au fost rânduiți să fie neascultători! Dar deoarece au fost neascultători până la extrem, Dumnezeu a hotărât ca ei să se lovească de Cuvântul care le-a oferit harul, de Cuvântul, prin care oricine care L-a primit a devenit mântuit și putea să primească binecuvântarea deplină.